

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, september 1989
9. čislo · ISSN 0032-4132 · Lětnik 39

Bože słowo za nas

Wotwobroč mojej woči wot knižomnych wěcow, přez twoje słowo wokřew mje! (psalm 119,37)

Za naše džěci je nětka čas prózdni zaso nimo a tež za nas staršich čas dowola. Nadźijomnje mějachmy lětsa rjane dny, na kotraž hišće dolho mysliwy a z kotrychž móc čerpamy!

Wězo mějachmy dožiwjenja, kiž zawostajichu pola nas začić, kotryž tak ruče njezandže. Předewšěm smy wjele widželi. Hačrunjež njeje jenož čłowjek tute wokno k swětej date, ma wón tola kmanosć, ze swojimaj woćomaj kaž přez prisma rozeznawać. Tute rozeznawanje je wažne a spomóžne. Bohužel nimaja wšitcy tutu kmanosć abo maja ju za njenu. K tomu přidaje fakt, zo je nětka nimale w kóždej swojbyje dalokowidženje móžne a samo něšto normalne. Młodžina je zwjetša zahorjena, wosebje za kriminalne filmy. Starši ludžo dźerža so tu wróće a nje-móžeja rozumić, čehodla młodostni wječor tak dolho při telewizoru sedža. Wězo chce mlody čłowjek někajku zabawu měć. Je pak tež trěbne, zo bychmy přemyslowali wo scěwkach w dalšim žiwjenju, předewšěm wo negatiwnych. Tuž prašenje: Móžemy zamołwić, zo so na wšo hlada? Najskerje hraje tu staroba abo lěpje prajene duchowna zrałosć rólu.

Něchtó móže bjez stracha znjesć, štož druhemu nimoměry škodźi. We wěstje měrje dyrbi kóždy sam wědźeć, kak daleko móže tu hić.

Měsačne hrono zaběra nas na wosebite wašnje z tutej tematiku. Kak tola psalmist wěc započina! Wón so njepraša ani přecela ani wěc wustojneho. Ně, wón formuluje to w próstwje. Słyšo tutu, pytnjemy, zo je to próstwa hinašeho razu, kaž telko wosadnych to praktikuje. Próstwje su zwjetša zwjazane z paršonskimi přecemi. Bohužel su mnohe modlitwy lute narěče. Psalmist pokazuje pak na to, w kajkej formje hodži so Boha prawje wo pomoc prosyć. Psalmist je duchownje bohatši. Tomu móžemy so jenož prizamkněć. 119. psalm je znaty jako zloty alfabet. Psalm je takle zestajeny, zo steji kóždy pismik hebrejskeho alfabeta na spočatku někotrych štuchow.

Spěwar tutoho psalma ma dalokosahace nazhonjenje. Wězo je wón tež wjele widžal. Wón je sebi wědomy, zo je hižo pohlad na tuto abo tamne škodliwy. Kak to přewinyc? Při tym Bóh nam cyle wěsće pomha. Bóh wobroći našej woči na wěcy, kiž su nam trěbne a spomóžne.

Što pak mamy pod knižomnymi wěcamy rozumić? Starši přetožka rěkaše: Wotwobroč mojej woči, zo njebyštej hladatej za knižomnej wučbu. W běhu časa je wjele filozofow wustupowało. Jich nahłady su drje za krótki čas mnohich zahorili, ale runje tak ruče běchu

**Wotwobroč mojej woči/
zo byštej njehladataj,
za knižomnej wučbu /ale
wokřew mje ze swojim słowom.**

Rys. Nali

tež zabyte. Při krótkosći našeho žiwjenja móže pak chodjenje we wopačnym směrje naš ruin być. Tuž chcemy twarić na to wobstajne a předewšěm na to žiwe. W Zjewjenju Jana wuzběhuje so, zo je to z dobom duchowne přeměnenje. Rěka: Jako jeho widžach (Chrystusa), padzech k jeho nohomaj kaž mortwy..., a wón mi džeše: Njeboj so, ja sym přeni a posledni a žiwy. W Chrystusu mamy žiwe słowo. Móc zwysoka nas potajkim čas žiwjenja posylja.

Mjez nami běše jedyn, kiž je prawosć naležnosć psalmista wulkotnje zapřimnyl, na př. w pěśni:

Pohlad k njebju

Wěš mi te modre wysokosće, hdžež morja hwězdow schadžeja a do čmy našej zachodnosće z swětlým woćkom zabłyšća?

So přesadz k nim ze zemskej čmy a čakaj swěta scérpliwje.

O lubše, rjeńše wysokosće, wy syły swětow krasniše, wy domy našej njesmjertnosće a zbožne sydla njebjeske:

K wam čehnje mje, k wam pozběha so z lóžkim křidłom myslička!

(H. Zejler)

Richard Iselt

Lětsa w aprylu spominachmy na 100. narodniny Richarda Iselta. Z wozjewjenjom jeho skrótseneho powědančka „Hdyž serbscy burja plakachu“ spominamy na wudyrjenje 2. swětoweje wójny 1. septembra před 50 lětami.

Hdyž serbscy burja plakachu

... Jónu widžach mužow plakać, starých serbskich burow. A tuta hodžina je so hluboko do mojeje wutroby zaryla. Njeplakachu pak burja česće ani maćerje dla, a na přenju lubosć so woni jenož dopominachu kaž na ločki són. A tola bě tutej mužow, sylnych kaž duby, něšto zatrasło, zo plakachu kaž styskniwe džěci.

Pjatk, 25. žnjeńca 1939, smaleše Bože slónčko njesmilnje horco žnjeńcarjam na tył a chribjet. Burja dowożowachu jećmjen a wows. Džělo jich honješe, zo njebychu wodno ani hodžinku móhli wodychnyć. Sprócnj a mućni podachu so zahe do loža. Młodžina, kotraž so hewak po starym naložku po wječeri před wrotami na bjesadu schadžowaše, bě so džensa tež zahe do čichich komorkow zhubila, zo by nowe mocy na jutřiše džělo nabyła. Jako směrki padaču, bě we wsy wša dnjowa hara womjelka. Nóc kryješe serbsku Łužicu z čěmnyj plašćom a kolebaše sprócnych čłowjekow z mjehkim, chłodnym wětrom do slódkeho spara. Wša krajina spaše. Nadobo přetorhny so čišina. Awto přijědže we wulkim spēchu a zasta před

wrotami wjesnjanosty. Němski wyšk wuskoči z woza, aktowku pod pažu dźeržo. Wojerski šofer trubješe bjez přestaća. Oficěr pak torhaše njesćerpliwje za ručnicu chěžnych duri. Wjesnjanosta z přenjeho hlubokeho spara wubudzeny stupi durje wotewriwi z nim do jstwy. Oficěr přepoda jemu z aktowki zazyglowany pakćik lisćinow z krótkim rozkazom, lisćiny hišće w tutej hodžinje roznosyć. Jako bě wjesnjanosta w předpołożenej lisćinje zapisał, zo je pakćik dóstał, skoči oficěr zaso do woza, do přichodneje wsy so měrjo. Oficěr bě posoł smjerće a zahuby.

Koła hitlerskeje sylneje wojerskeje mašiny běchu so w tutej nocy přeni raz w zjawnosći zawjertle. A helska fašistiska mašina džělaše potom nimale šěsć połnych lět, krej a kosće žerjo, doniž 8. meje 1945 so njeskóncowa.

Wjesnjanosta pod wojerskim rozkazom stejo přihotowa so na puć a nošeše do chěžow susodow a towaršow strach a strože.

Mjenjcy njezbožowni mějachu so hišće w tutej nocy do poručenyh kasarnow a městnow podać. Swěcy w statokach so swěćachu. Mužojo prajachu božemje zastroženym, plakacym žonam a džěćom. Prajachu božemje ze spara wubudženym susodam, jim na wutrobu wjazajo, zo bychu wopušćenym žonam pomhali žně do bróžnjow dochować.

Za hodžinu bě cyła wjes woswětlena, kaž jenož jenička nóc lěta, patoržicu. Ale jandželjo w tutej zrudnej nocy njespěwachu „Měr na zemi a spodobanje wšitkim, kiž dobreje wole su“.

Ně, tutón pjatk bě za našu wjes „čichi pjatk“, a w komorkach bě slyšeć hlós zatrašených ělowjekow: „Mój Božo, mój Božo, čehodla sy mje wopuščil?“

Tuta nóc bě nóc polna sylzow a styška. —

Přichodnu njedźelu hotowach so na kemšacu službu. Do wsy hladajo widžach, kak burja a pohončojo konje k širokohaľzatemu topoľej wjedźechu. Ličach na dwaceći koni. Někotři burja w kemšacej drasće přistupichu k swójimaj konjomaj, jeju posledni króc placajo a majkajo, poskićichu jimaj poslednje chlěšćenki a wotwobroćiwši so džechu čezko stupajoj kemši.

Zwuki zwonow a piščelow běchu tehdy kaž podušene. Hłosy spěwarjow klinčachu dybawe. Šije běchu jim kaž zaděrnjene.

Duchowny rěčeše k wosadźe: „Hdyž so w horcym lěcu čmowe mróčeće zběhaju, hladamy starostliwje na njebo, bojo so, zo so njewjedro našej wsy bliži. Mamy strach wo statok, skót a žně.“

Njeje so w poslednich njedźelach politiske njebo začmowilo? Nječerpjachmy wšitcy pod tužnym njewjedrowym wjedrom? Wčera w nocy je nětko blysk do našich wsow dyřil. Wutroba je poľna stracha a styška. Na mužacych ľawkach je džensa wjele pródnych městnow. Mužojo njeměžachu so zeńć w Božim domje, su pod wojerskim rozkazom w kasarnach...“

Widžach, kak wbohe žony hłowu chi-

lachu a plakachu. Mužojo pak na ľubjomaj sedžo zakusowachu zuby. Hladachu ze sprostnymaj wočomaj do spěwarskich. „Njebě to hakle před dwaceći lětami, hdyž mordarsku třěľbu z rukow puščichmy? A nětko zaso wójna? A nětko našich synow do mordarskeho wohenja honja. Njebudže tuta wójna hišće wo wjele hórša, wótriša hač poslednja? Maja synoj wótny kraj škitać? Štó nas wohrožuje? Njeje Hitler před poľ lětom českich bratrow nadpadnył? Njeměri so nětko na Polakow?, zo je to krawna njeprawda a njemůžeš tomu wuńć, nochčeš-li žonu a džěci do njezboža storhnyć!“ A burja to přemysľujo pjasčachu ruce a mječechu z mozľatymaj rukomaj twjerde deski chójnowych ľawkow, kaž bychy je w rozhorjenosći chcyli zľamać.

A duchowny rěčeše dale prajo, zo nětko w tutej hodźinje bur svojich najswěrnějšich towaršow z dwora do města přewodźuje, towaršow, kotrež su jemu w kóždym džěle swěrnje služili, wodnjo a w nocy. Dyrbja přepodać poklad a ľubuški kubľa do cyle cuzych rukow.

„A što je tutym swěrnym, njewinowatym skoćatam wosudžene?“ Jako bě farar to wurjekł, widžach, kak nadobo sprostle rysy na wobličach burow so zmjehčichu, stłóćenej hubje počestej třepotać a sprostlej woči so ze sylzami pjelnještaj. A buram, kiž mějachu hewak we wšelakich nahladach a naležnosćach kaž pjeńk twjerdu hłowu, ro-

njachu jere sylzy po smalenymaj, zmoršćenymaj licomaj kaž styskniwym džěćom. Z twjerdej pjasću třějachu sej woči.

Mjelčo skradnych so na piščelowu ľawku a hladach do notow. Njeměžach widžeć, kak serbscy burja plakaja...

Ze sylnej ruku zadđeržuje Serb durčka swojeje wutroby. Nochce, zo by něchtó do jeho kamorka pohľadał, hdžež sej drohotne pokłady duše chowa. Nochce nikoho ze swojimi začučěmi myľić. Lubuje runowahu swojeje duše. Tuž wotpoćiwa jeho twjerda pjasć na ručicy wutrobinych durčkow, zo njebychu sylne začuća, žedženja abo rozwólnošće wutroby jeho překwapile a spľošile.

Jako pak na cyrkwinskej ľawce bur spomina na swojeje swěrněj konje, zo ma jeju do cuzeju rukow přepodać a spomina na struchľy wosud swojeju njewinowateju skoćecow, wostabnje jemu sylna ruka a pušći wutrobinu ručicu. A wutroba jeho přemocuje, bura, sylneho kaž dub, mjez kotrymž je wotrostł, a twjerdeho kaž zornowc, na kotrymž bydlu.

A hľej, jemu ronja so sylzy, plaka. Haj, durčka wutroby su so njejacp wotewřiłe. A hladaš do njeje, widžiš, zo ma serbski bur něžnu wutrobu kaž džěćo, kotrež styskniwje za maćerju plaka.

Haj, zawěrnó, džiwne stworjenčko je wutroba serbskeho bura!

(skrótšene)

Za naše džěci

Tajki hozdźowy křiž, zhotowjeny po přikľadze Coventryškeho, widžiš džensa druhdy mladostnych nosyć

Foto: C. Lux

chu bomby, sypaše so smjerć na měrne město. A zaso so roztrěľachu domy, a zaso plakachu džěci a maćerje. Jeničku nóc jenož do město Coventry bě so přeměnilo do horow rozwalinow.

Z kurjacych rozpadankow Coventryškeje katedrale wučahny farar něšto hozdźow a zwjaza je ke křižej. Hozdźowy křiž staji na woltar, kotryž bě njewobškodzeny wostał, a napisa zaďy njeho na murju: FATHER FORGIVE (Wóťće wodaj).

Wjele tajkich křižow hišće je so z hozdźow Coventryškeje katedrale zhotowiło. Rozdawali su so do městow, kiž su podobnje kaž Coventry we wójnje čerpjeć dyrbjeli. W našim kraju nadeńdźemy tajke w Drježdźanach, Choćebuzu a Berlinje. Hozdźowe křiže stejja w cyrkwjach a napominaja kóždeho, so sobu wo to starać, zo ženje njebychu wjace džěci w Póľskej, Jendźelskej a w druhich krajach plakać trjebali wójnju dla.

T. M.

Přisomnjenčko

W přichodnych tydzenjach so w našich wosadach džakny žnjowj swjedžen swjeći. Při tym so w scěnju tež słowo čita, na kotrež chcju was wosebje skedźbnić. „Nichtó njeje žiwy přez to, zo ma wjele kubľow.“ Chcemy wo tym tróšku přemysľować.

Husto měnimy, zo to, štož sebi kupimy, za naše žiwjenje trjebamy. To wšak jenož we wěstěj měrje plaći, mjenujcy za to, štož je woprawdže trěbne. A to je malo! Žiwjenje pak njewotwisuje wot toho, zo mamy wjac hač to, štož je woprawdže trěbne. Čłowске wašnje wšak je, zo chcemy přeco wjac a wjac měć a sebi při tym myslimy, zo to naše žiwjenje zawěsći. Ale tež najwjetše bohatstwo móže w najľěpšim padže naše žiwjenje na wěsty čas, nic pak na přeco zdđeržeć.

Bohatstwo tež njemóže žórľo być, z ko-

Hozdźowy křiž

Dnja 1. septembra je so započalo za tysacy džěci w našim kraju nowe šulske lěto. Wosebje rjany dzeń bě to za džěci, kiž su do šule zastupili: Su dostali wulku titu a wjele darow, a su swjećili rjany swjedžen.

Samsny dzeń 1. septembra před poľsta lětami plakachu w Póľskej tysacy džěci: Njeměžachu žadyn dom wjace — němske tanki běchu jón roztrěľeli. Njeměžachu žanoho nana wjace — wón bě

dyrbjał do wojakow. Njeměžachu žanu pomoc — maćerje same z luteho stracha plakachu. Započala bě so WÓJNA.

Šěsć lěta nimale wójna traješe. Wjele mjenow městow a wsow je na přeco zwjazanych z hróźbnosćemi tutejch lět. Do nich sľuša tež město Coventry w Jendźelskej. Raz, wosrjedz nowemberškeje nocy w druhim lěće wójnju, ržeše cyle njebo nad Coventryom. Němske ľetadla přilětowachu, jedne po druhim, bjez kónca. A z kóždeho ľetadla pada-

Postrow pólského hosća na cyrkwínskím dnju

Lube sotry a lubi bratra!

Dowólce mi najprjedy wuprjaci hłuboku džakownosć, zo sće mje přeprošyli na waš cyrkwínski džen, dowólce tež, zo was wot našeje ewangelsko-reformowaneje cyrkwe w Pólске a zdobom wot sebje strowju. Naše zwiski ze započatka tutoho lětstotka, doby mjezy wójnomaj, hdyž smy z pjenjzami podpěrowali wudawačelske skutkowanje Dešnjanskeho fararja Bogu-

miła Šwjele, su so bohužel na krótkje lěta přetorhnyli. Přenja kročel k jich wobnowjenju bě wopyt wašeho superintendenta pola nas loni, druha — čišć jeho předowanja w našim cyrkwínskím časopisu JEDNOTA a noticy wo žiwjenju ewangelskich Serbow druhdže, třeća — nastawki wo našim cyrkwínskím žiwjenju džensa a prjedy, tež přeni přeložk štučkow wótca našeje reformacije, Mikławsa Reja do serbsčiny — wšitko wozjewjene w Pomhaj Bóh. Po mojim zdaću je to zbožowne wobnowjenje, kotřež je trjeba wobohačić a kontinuuwać. Katolscy Serbja maja swoje puće a pućiki ke katolskej Pólске, štož jim

tyje. Nadžijam so, zo je skrućenje stykow mjezy ewangelskimi Serbami a ewangelskimi Polakami tež móžne a trěbne, kaž so čita w lišće na Hebrejskich w džesatym stawje, rynec štyriadwacety: „A kedžbujmy jedyn na druhého tak, zo bychmy so wabili k lubosći a k dobrym skutkam.“ Wy sće w swojim kraju narodna mjenšina, my pak smy w swojim narodze nabožinska mjenšina, da mamy podobne abo samsne problemy a starosće. Jeli budžemy so wzajomnje podpěrować a lubować, přindžemy — kaž je naš Knjez wěšćil — k zbožownemu skutkej.

Rafał Leszczyński

*

slušese tež w swojej wosadze w Klukšu do cyrkwínskeho předstejičerstwa, naposledk jako čestny sobustaw. Tež tu wažachu sej jeho pomoc a jeho radu. Knjez Bubnar běše z cyłej dušu Serb. Wón so na našich cyrkwínskích dnjach a na druhich zarjadowanjach cyrkwe w serbskej reči wobdželeše. Hinjace Serbstwo w cyrkwi a we wokolinje jeho rudžeše. Po operaciji jeho Bóh z tutoho žiwjenja wotwoła. Njeh so to zwoprawdźi, štož Chrystusowe słowo wuprjaci, wo kotrymž so při pohrjebje předowaše: „Ja sym swětło swěta. Štož za mnu dze, njebudze chodźić w čemnosći, ale změje swětłosc žiwjenja.“

Přeprošujemy

3. 9. — 15. njedžela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše w Budyšinje na Michałskej (Albert), w samsnym času Boža služba za džěći

14.00 hodž. kemše w Budestecach (Albert)

10. 9. — 16. njedžela po Swjatej Trojicy

14.00 hodž. delnjoserbske kemše w Hoczy

15. 9. — pjatk

19.30 hodž. serbske blido w Budyšinje na Michałskej farje

17. 9. — 17. njedžela po Swjatej Trojicy

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (Malink)

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Njeswačidle (Feustel)

10.00 hodž. kemše w Hrodzišću (Malink)

10.15 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Bukecach (G. Lazar)

11.25 hodž. delnjoserbska nutrnosc w rozhlосу

14.00 hodž. wosadne popoždno w Slepom

23. 9. — sobota

14.00 hodž. wosadne popoždno w Drježdžanach

24. 9. — 18. njedžela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše w Husce (G. Lazar)

1. 10. — 19. njedžela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše w Budyšinje na Michałskej (Albert), w samsnym času Boža služba za džěći

14.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (Albert)

8. 10. — 20. njedžela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Hodžiju (G. Lazar)

Slepo. Přenje lětuše serbske wosadne popoždno w Zhorjelskej cyrkwi je njedželu, 17. septembra 1989, tu w Slepom. Zetkamy so w 14 hodž. na Božej službje w cyrkwi. Wšity su wutrobnje k tomu přeprošeni.

POWĚŚĆE

Budyšin. Dnja 1. septembra wotewri so w tachantskej cyrkwi wustajeńca „Židža w Sakskej — jich žiwjenje a čerpjenje“. Wustajeńca je wotewrjena wšědný džen wot 10 do 12 hodž. a wot 13 do 17 hodž., w oktobru pak jenož hač do 16 hodž. Hdyž do Budyšina přindžec, potom sebi tež tutu wustajeńcu wobhladajće.

Budyšin. Superintendent Budyskeje eforije, Volker Kreß, je k 1. septemberej tutoho lěta jako wyši cyrkwínski rada do krajnocyrcwínskeho zarjada do Drježdžan powołany. Volker Kreß narodži so 25. 7. 1939 w Drježdžanach. Swoje přenje farske městno nastupi 1969 w Stollbergu. Štyri lěta pozdžišo sta so z młodžinskim fararjom našeje cyrkwe. 1979 přindže jako superintendent do Budyšina. Zhromadne džělo z nim běše cyły čas jara dobre. Wón respektowaše našu serbsku wosebitosć a je w swojim zastojnstwje přeco na to džiwał. Přejemy jemu za nowe zastojnstwo Bože žohnowanje.

Malešecy. K rjanemu, zabawnemu a zdobom tež powučacemu sobotnišemu popoždno žendžechu so dnja 24. junija w našej wsy wšitke džěći kaž tež někotři młodostni, kotřiž so na nabožinskej wučbje wobdžěluja. Přichwatało bě nimalo 60 młodych ludźi z Malešec, Brězynki, Plusnikec, Dobrošec a Delnjeje Hórki.

Pod nawodom diakona knjeza Ludwiga ze susodneje Hućiny, „wutrachu“ džěći wjacore hodžiny w Malešanskej farskej stwě. Knjez Ludwig, kotryž w nabožinskim předmjeće wuwučuje, zamó na jara nazorne a zdobom tež wušikne wašnje přitomnych w molowanju, spěwanju atd. pućać, tak zo wjacori ze zhromadženych na dompuću prajachu: „Na tajke zetkanje zaso pojdžemy!“

Chcemy so na tutym městnje tež knjezej Dietmarej Ludwigej a knjezej fararjej Neumanej z Malešec za rjadowanje wjacorych organizatoriskich prašenjow džakować.

Kurt Gruhl

Klukš. Pjatk, 30. junija, chowachmy tu swěrneho Serba a křescána Richarda Bubnarja z Kobjelnje. Wulka syła ludźi přewodžeše jeho na poslednim puću. Na swjatočnosći zaklinčachu tež serbske słowa, kaž na př. wot župana Budyskeje župy, prof. dr. Faski.

Richard Bubnar narodži so 12. meje 1912 w Lichanju. Do šule chodžeše wón w Klukšu a w Komorowje a wopyta po tym ratarsku šulu w Budyšinje. Jeho lubosć k serbstwu so w tym pokaza, zo běše zahority Sokoł. 1935 bu z Marju rodž. Wjeršec z Brěmjenja wěrowany. Tute mandželstwo žohnowaše Bóh z dwěmaj džowkomaj. W 2. swětowej wójnje dyrbješe k wojakam. Wrócił si so z wójnskeje jatby, běše zaso ratar. W tutym času narodži so mandželskij maj hišće syn. Pozdžišo přistupi Richard Bubnar do prodrustwa a wukonješe wšelake funkcije w prodrustwje a w Domowinje. Jako přeswědčeny křescán

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin, Sukelska 27. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, Budyšin, 8600, tel. 4 22 01. — Lic. č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Čiść: Nowa Doba, čišćernja Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1258/89) — Wuchadza jónkróc za měsac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Sp. Bautzen 4962-30-110. — Index-Nummer 32921